

Michael John U. Teh elder
a Hetvenektől

Ahol kincsetek van

Ha nem vigyázunk, a lelkiek helyett inkább az anyagiakat kezdjük majd hajszolni.

A 2007. októberi általános konferencia után nem sokkal az egyik fivérem azt mondta, hogy körülbelül 7 év múlva lesz ismét ilyen szorongással teli élményben részem. Megkönnyebbülten azt feleltem neki, hogy akkor ezt az én „hét bőséges esztendőmnek” tekintem majd. Nos, itt vagyok. A hét bőséges esztendőm a végéhez ért.

Tavaly januárban én és kedvesem, Grace, megbízást kaptunk, hogy látogassuk meg a Fülöp-szigeteken azokat az egyháztagokat, akiket hatalmas földrengés és rendkívüli tájfun sújtott. Nagyon örültünk, mert ez a feladat válasz volt az imáinkra, és szerető Mennyei Atyánk könyörületéről és jóságáról tanúskodott. Lehetővé tette azon vágyunkat, hogy személyesen fejezzük ki irántuk a szeretetünket és törődésünket.

A legtöbb egyháztag, akivel találkoztunk, még mindig átmeneti szállásokon, például sátrakban, közösségi intézményekben és egyházi gyülekezeti házakban húzta meg magát. A meglátogatott otthonok is javarészt erősen sérült tetőszerkezetűek vagy tető nélküliek voltak. Az embereknek már eddig sem nagyon volt semmijük, de a katasztrófa még azt a keveset is elpusztította. Mindent sár és törmelék borított. Mégis nagyon hálásak voltak

azért a kis segítségért, melyet kaptak, és nehéz körülményeik ellenére is derűlátók voltak. Mikor megkérdeztük, hogy viselik mindezt, mindannyian azt felelték, hogy „jól vagyunk”. Nyilvánvaló, hogy a Jézus Krisztusba vetett hitük reményt adott nekik arra, hogy végül minden rendbe jön majd. Házról házra, sátorról sátorra járva, Teh

nőtestvér és én sokat tanultunk e hithű szentektől.

A csapások vagy tragédiák idején az Úrnak megvan a módszere arra, hogy átfőmálja minket és a fontossági sorrendünket. Ilyenkor az anyagi javak, melyek megszerzéséért oly keményen dolgoztunk, egyszer csak jelentőségüket veszítik. Ami igazán számít, a családjunk és a másokkal való kapcsolatunk. Egy drága nőtestvér így fogalmazott: „Miután a víz visszahúzódott, és eljött az ideje a romeltakarításnak, körülnéztem az otthonomban, és azt gondoltam: »hű, jó sok limlomot halmoztam fel az évek során.«”

Gyanítom, hogy ennek a nőtestvérnél javult a szemléletmódja, és ezért sokkal gondosabban válogatja meg, mely dolgokra van igazán szüksége, és melyek nélkül tud megenni.

Számos emberrel dolgoztunk együtt az évek során, és ahogy figyeltük őket,

lenyűgözött bennünket a lelki erejük. E hithű egyháztagoknál egyaránt látunk anyagi javakban való bővelkedést és nélkülözést.

A legtöbben arra kényszerülünk, hogy pénzt keressünk, és világi javakra tegyünk szert ahhoz, hogy fenntarthatassuk a családjainkat. Mindez időnk és figyelmünk jelentős hányadát kívánja meg. Végláthatatlan mindaz, amit a világ kínál, ezért elengedhetetlen, hogy megtanuljunk felismerni, ha már elegendő számunkra az, amivel rendelkezünk. Ha nem vigyázunk, a lelkiek helyett inkább az anyagiakat kezdjük majd hajszolni. A lelki és az örökkévaló dolgokra való törekvésünk ekkor háttérbe szorul, ahelyett, hogy fordítva történe. Sajnos úgy tűnik, erős hajlamunk van arra, hogy mindig többet és többet, a legújabbat és a legmodernebbet szerezzük meg.

Hogyan biztosíthatjuk, hogy ne csábítson el ezen ösvény vonzása? Jákób a következő tanácsot adta:

„Ne költsetek tehát pénzt arra, ami értéktelen, sem munkátokat arra, ami nem tud kielégíteni. Hallgassatok rám szorgalmasan, és emlékezzetek a szavakra, [melyeket] szóltam; és jöjjetek Izráel Szentjéhez, és lakmározzatok azon, ami nem veszik kárba, s amit megrontani se lehet, és gyönyörködjön lelketek a kövérségben”¹.

Remélem, egyikünk sem költött pénzt arra, ami értéktelen, és nem fektet munkát abba, ami nem tud kielégíteni.

A Szabadító ezt tanította a zsidóknak és a nefitáknak egyaránt:

„Ne a földön gyűjtsetek magatoknak kincseket, ahol a moly és a rozsda megrontja, és ahol a tolvajok betörnek és ellopják azokat;

Hanem a mennyben gyűjtsetek magatoknak kincseket, ahol sem a moly, sem a rozsda nem ront meg, és ahol nem törnek be tolvajok, és nem lopják el azokat.

Mert ahol kincsetek van, ott lesz a szívetek is.”²

Egy másik alkalommal ezt a példázatot adta a Szabadító:

„Egy gazdag embernek bőségesen termett a földje.

Azért magában okoskodék, mondván: Mit cselekedjem? mert nincs hová takarnom az én termésemet.

És monda: Ezt cselekszem: Az én csúreimet lerontom, és nagyobbakat építek; és azokba takarom minden gabonámat és az én javaimat.

És ezt mondom az én lelkemnek: Én lelkem, sok javaid vannak sok esztendőre eltéve; tedd magadat kényelembe, egyél, igyál, gyönyörködjél!

Monda pedig néki az Isten: Bolond, ez éjjel elkérik a te lelkedet te tőled; a miket pedig készítettél, kiéi lesznek?

Így van dolga annak, a ki kincset takar magának, és nem az Istenben gazdag.”³

Dieter F. Uchtdorf elnök a következő tanácsot adta nemrégiben:

„Mennyei Atyánk látja valódi lehetőségeinket. Olyan dolgokat is tud rólunk, melyeket mi nem tudunk magunkról. Életünk során arra készítet minket, hogy teljes mértékben be tudjuk tölteni teremtésünk célját, hogy jó életet éljünk, és visszatérjünk az Ő jelenlétebe.

Akkor hát miért áldozunk oly sok időt és energiát olyan dolgokra, melyek tisztavirág életűek, jelentéktelenek és felszínesek? Nem látjuk, mily nagy

balgaság a jelentéktelen és mulandó dolgokat hajszolni?”⁴

Mindannyian tudjuk, hogy földi kincseink listája a kevélységből, gazdagságból, anyagi javakból, hatalomból és az emberek tiszteletéből áll. Nem érdemelnek több időt és figyelmet, ezért inkább azokra összpontosítok, amik a mennyei kincseinket alkotják.

Milyen mennyei kincseket gyűjtünk magunknak? Kezdeképpen jó lenne, ha szert tennénk a hit, a remény, az alázat és a jószívűség krisztusi tulajdonságaira. Újra meg újra azt tanácsolták nekünk, hogy vetközzük le a természetes embert, és váljunk olyanná, mint egy gyermek.⁵ A Szabadító arra int minket, hogy legyünk tökéletesek, mint Ő és Mennyei Atyánk.⁶

Másodszor: több minőségi időt és erőfeszítést kell a családi kapcsolataink megerősítésére szánnunk. Hisz végső soron „a családot Isten rendelte el. Ez a legfontosabb egység az időben és az örökkévalóságban”⁷.

Harmadszor: mások szolgálata fémjelezi Krisztus igaz követőit. Ő azt mondta, hogy „a mennyiben megcselekedtetek egygyel ez én legkisebb atyámfiain közül, én velem cselekedtetek meg”⁸.

Negyedszer: Krisztus tanának megértése és bizonyosságunk megerősítése olyan munka, mely valódi örömet és megelégedést nyújt majd. Állandóan tanulmányoznunk kell Krisztus szavait, úgy, ahogyan azokat a szentírások és

az élő próféták szavai tartalmazzák. „[M]ert íme, Krisztus szavai minden olyan dolgot meg fognak mondani nektek, amit meg kell tennetek.”⁹

Végezetül hadd meséljem el egy 73 éves özvegyasszony történetét, akit a Fülöp-szigeteki utunk során ismertünk meg:

Amikor Bohol szigetét sújtotta a földrengés, az otthonuk, melyet ő és néhai férje kemény munkával épített fel, a földdel lett egyenlő. A lánya és a fiúunokája is odaveszett a házban. Mivel egyedül maradt, dolgoznia kell, hogy eltartsa magát. Mosást vállalt (melyet kézzel végez), és napjában többször is egy jókora dombot kell megmásznia, mikor vízért megy. Mikor meglátogatuk, még mindig sátorban lakott.

Ezek az ő szavai: „Elder, mindent elfogadok, amire az Úr megkért, hogy menjek keresztül. Nincs bennem harag vagy neheztelés. Nagy becsben tartom a templomi ajánlásomat, és a párnám alatt őrzöm. Tudnod kell, hogy teljes tizedet fizetek a mosásból szerzett csekélyke keresetemből. Nem számít, mi történik, mindig fizetni fogom a tizedemet.”

Bizonyágomat teszem arról, hogy fontossági sorrendünk, hajlandóságaink, hajlamaink, vágyaink, étvágyunk és szenvedélyeink közvetlen hatással lesznek a következő állapotunkra. Mindig emlékezzünk a Szabadító szavaira: „Mert ahol kincsek vannak, ott lesz a szívetek is.” Azért imádkozom, hogy szívünk a megfelelő helyen találjon. Jézus Krisztus nevében, ámen. ■

JEGYZETEK

1. 2 Nefi 9:51.
2. 3 Nefi 13:19–21; lásd még Máté 6:19–21.
3. Lukács 12:16–21.
4. Dieter F. Uchtdorf: A megvásárolásról és az elhatározásokról. *Liahóna*, 2012. nov. 22–23.
5. Lásd Móziás 3:19.
6. Lásd 3 Nefi 12:48.
7. *2. kézikönyv: Az egyház igazgatása* (2010). 1.1.1.
8. Máté 25:40.
9. 2 Nefi 32:3.

Marcos A. Aidukaiis elder
a Hetvenektől

Ha nincs bölcsességetek

Isten kinyilatkoztatja az igazságot mindazoknak, akik a szentírásokban leírtak szerint keresik azt.

Egyik nap a 10 éves kisfiam az emberi agyat tanulmányozta az interneten. Szeretne sebész lenni, amikor felnő. Nem nehéz észrevenni, hogy sokkal okosabb, mint én.

Szeretjük az internetet. Otthon a rokonokkal és a barátokkal a közösségi média, e-mail és egyéb módok segítségével kommunikálunk. A gyermekeim az iskolai házi feladataik zömét az interneten végzik.

Bármi is legyen a kérdés, ha több információra van szükségünk, rákerekünk az interneten. Másodpercek alatt rengeteg ismeretre tehetünk szert. Ez csodálatos.

Az internet nagyon sok lehetőséget nyújt a tanulásra. Sátán azonban azt akarja, hogy nyomorultak legyünk, és ezért eltorzítja a dolgok valódi célját. Ő arra használja fel ezt a nagyszerű eszközt, hogy kétséget és félelmet támasszon, és hogy elpusztítsa a hitet és a reményt.

Mivel az interneten rengeteg mindent el lehet érni, ezért körültekintőnek kell lennünk a használatát illetően. Sátán lefoglalhat bennünket, elterelheti a figyelmünket és beszennyezhet minket, miközben azon információkat rostáljuk, melyek nagy

része valójában csak szemét.

Az ember pedig ne kószáljon a szemétkben.

Figyeljete a következő útmutatásra, melyet a szentírásokban találhatunk: „Mert íme, Krisztus Lelke minden embernek megadatott, hogy különbséget tehessen jó és gonosz között; megmutatom tehát nektek, hogy mi módon ítélkezzetek; mert minden dolog, mely jócselekedetre hív, és arra ösztönöz, hogy higgyünk Krisztusban, azt Krisztus hatalma és ajándéka küldi, tehát... tudhatjátok, hogy Istentől való.”¹

Valójában ugyanazzal a dilemmával kell szembenéznünk, mint amellyel Joseph Smith is szembesült fiatal korában. Gyakran találjuk úgy, hogy nincs bölcsességünk.

Isten királyságában az igazság keresése méltányolt és ösztönzött dolog, melyet semmilyen módon nem nyomnak el és nem tartanak tőle. Az egyháztagoknak maga az Úr tanácsolta nyomatékosan, hogy keressék a tudást.² Azt mondta: „...keressetek szorgalmasan, ...igen, keressétek ki a legjobb könyvekből a bölcsesség szavait; törekedjete a tanulásra, méghozzá tanulmányozás és hit által